

TÜRKİYE’DE SUÇ OLGUSU VE SAYILARLA CEZAEVLERİ

CRIME CASE IN TURKEY AND PRISONS IN NUMBERS

Arş. Gör Bahadır DİNÇ

Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi
Sosyal Hizmet Bölümü

ORCID NO: 0000-0001-7621-9912

ÖZET

Bu derleme çalışması, Türkiye’deki ve diğer ülkelerdeki suç olgusunun kurumlar aracılığıyla infazı süreçlerinin hükümlü ve tutuklu, personel ve kurum bazında yarattığı sayısal değişimin değerlendirilmesi amacıyla hazırlanmıştır. Suç insanlık tarihi boyunca çeşitli şekillerde ve oranlarda karşılaşılan, hiçbir zaman tamamen ortadan kaldırılamamış bir olgudur. Suç, yazılı hukuk kuralları ve/veya yazısız kültürel ve toplumsal kurallar temelinde oluşturulan sorumlulukların yerine getirilmemesi veya bu kuralların ihlali ile meydana gelmektedir. Bu kurallar belirli şekillerde toplumların değişimine bağlı olarak değişirken, suç teşkil eden durum ve eylemler de zaman içinde değişmektedir. İnsanların suç işlemelerine; bireysel, biyolojik, psikolojik ve sosyolojik faktörler etkili olmakla birlikte, bu faktörlerin hiçbiri suç olgusunun tek ve kesin nedeni olarak görülmemektedir. Çeşitli nedenlerle suçun ortaya çıkabilmesi için sanık, sanık olarak güdülenmiş bir suçlu, uygun bir hedef olarak mağdur, koruyucu yokluğu, uygun yer ve uygun zamanın bir araya gelerek etkileşime girmesi gereklidir. İnsanların en temel ihtiyaçları arasında yer alan güvenlik ihtiyacı, suç nedeniyle engellenmektedir. Bu durum korku ve güvensizlik yaratarak insanların birbirine bağlılıklarını ve güvenlerini azaltmaktadır. Günümüzde özellikle gelişmekte olan ülkelerin aile yapısındaki değişme, bireyselleşme, kentleşme, sosyal destek ve denetimin azalması gibi nedenler suç oranlarını arttırmaktadır. Kentlerin aşırı büyümesi, kent havasının özgürleştirici özelliğini değiştirerek; korkutan ve tedirgin eden yapıya dönüşmesine neden olmaktadır. Kentlerin sunduğu tüm özgürlük çeşitlerine suç işleme özgürlüğü de yerleşmiştir. Suçun yaygınlaşması ise tutuklanan ve cezaya çarptırılan kişi sayısının ve bu cezalandırma işlemlerinin yapıldığı kurumların sayısının hızlı şekilde artmasına neden olmuştur. Sonuç olarak dünya cezaevi nüfusu ile ilgili yapılan araştırmalara uyumlu olan Türkiye’deki ceza infaz kurumu istatistikleri incelendiğinde; cezaevlerinin yüksek doluluk oranına sahip olduğu, hükümlü ve tutuklu sayısının ve kişi başına yapılan harcamaların giderek arttığı, cezaevleri sayısının ve kapasitesinin ve burada çalışan personel sayısının Avrupa Ülkelerine oranla çok daha hızlı şekilde arttığı belirlenmiştir. Hem Avrupa Konseyi’nin hem de Türkiye İstatistik Kurumu’nun verilerine göre Türkiye’de suç işleme oranlarının giderek arttığı gözlenmiştir. Türkiye’nin, Avrupa Ülkeleri arasında tutuklu ve hükümlü sayısının en fazla olduğu ülkeler arasında yer aldığı ve hükümlü sayısının en hızlı yükseldiği ülkelerden biri olduğu belirlenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Suçluluk, Suçun Yaygınlaşması, Cezaevleri

ABSTRACT

This compilation study has been prepared in order to evaluate the numerical change created by the execution processes of the crime phenomenon in Turkey and other countries through institutions, on the basis of convicts and detainees, personnel and institutions. Crime is a phenomenon encountered in various forms and rates throughout the history of humanity and has never been completely eliminated. Crime occurs when the responsibilities established on

the basis of written legal rules and/or unwritten cultural and social rules are not fulfilled or violated these rules. While these rules change in certain ways depending on the change of societies, the situations and actions that constitute crime also change over time. People committing crimes; Although individual, biological, psychological and sociological factors are effective, none of these factors are seen as the sole and definitive cause of crime. For crime to occur for various reasons, the accused, a motivated offender as the accused, the victim as an appropriate target, the absence of a protector, the appropriate place and the appropriate time must come together and interact. The need for security, which is among the most basic needs of people, is hindered by crime. This creates fear and insecurity, reducing people's commitment and trust. Today, reasons such as changes in family structure, individualization, urbanization, decrease in social support and control, especially in developing countries, increase crime rates. The overgrowth of cities has changed the liberating feature of the urban air; causes it to turn into a frightening and disturbing structure. The freedom to commit crime is embedded in all the freedoms offered by cities. The spread of crime has led to a rapid increase in the number of people arrested and sentenced and the number of institutions where these punishments are made. As a result, when the prison statistics in Turkey, which are compatible with the studies on the world prison population, are examined; It has been determined that prisons have a high occupancy rate, the number of convicts and detainees and the expenditures per person are increasing, the number and capacity of prisons and the number of personnel working there are increasing much faster than in European countries. According to the data of both the Council of Europe and the Turkish Statistical Institute, it has been observed that crime rates are increasing in Turkey. It has been determined that Turkey is among the countries with the highest number of detainees and convicts among European countries and one of the countries where the number of convicts has increased the fastest.

Keywords: Criminology, Widespread Crime, Prisons

GİRİŞ

Suç tüm toplumlarda az veya çok olarak var olan ve toplumdan tamamen uzaklaştırılmayan ancak etkileri sınırlandırılabilen, insanlık tarihi boyunca karşılaşılan bir olgudur. (Yıldırım, 2014). Suç, devletin oluşturduğu yazılı bir yasayı ihlal ederek yapılan veya yasanın vermiş olduğu sorumluluğu yerine getirilmemesiyle oluşan eylemi ifade etmektedir. Devletler toplumda yerleşik olan değerleri ve normları çiğneyen unsurları genellikle suç olarak kabul eder. Yazılı yasaların yanında ahlaki kurallar da yapılan davranışların doğruluğunun değerlendirilmesinde önemli rol oynamaktadır. Toplumların norm ve değerleri zaman içinde değişmektedir. Buna bağlı olarak yasalar da zaman içinde değişmektedir. (Zastrow, 2013). Örneğin teknolojinin ve bilişim sistemlerinin gelişmesi ile ortaya çıkan yeni bir suç alanı olarak Bilişim suçları ortaya çıkmıştır (Gönen, Ulus ve Yılmaz, 2016). Ortaya çıkan yeni suçların tanımlanması ve yaptırımların belirlenmesi için toplumlar ve devletler tarafından yeni kurallar ve kanunlar oluşturulmaktadır (Yılmaz, 2011). Cezalandırma yöntemi olarak hapsetme yüzyıllardır kullanılan en yaygın cezalandırma yöntemi iken, ceza hukukunun gelişmesi ile denetimli serbestlik, son yıllarda giderek kullanımı artan yeni bir infaz şekil olarak görülmektedir (Apaydın ve Kaplan, 2019). Ceza infazında geliştirilen yöntemlere ek olarak insanların suç davranışında bulunmasını engelleyen koruyucu sistemlerin geliştirilmesi büyük önem taşımaktadır (Yıldırım, 2014).

SUÇ OLGUSUNUN UNSURLARI

İnsanları suç işlemeye iten nedenler genel olarak; bireysel teoriler (yaşanan çevre), biyolojik teoriler (genetik yatkınlık), psikolojik teoriler (ruhsal sorunlar) ve sosyolojik (sosyal kurumlar ve normlar) teoriler olarak dörde ayrılmaktadır. Ancak suçun tek bir faktörle açıklanması mümkün olmayıp multidisipliner olarak değerlendirilmesi gereklidir. Bu nedenle suç olgusuna bütünsel olarak bireysel, psikolojik ve sosyoekonomik bakış açılarının kullanılarak, birlikte kullanılarak değerlendirilmesi gereklidir (Burkay, 2008). Suçun oluşumu için dört koşulun bir araya gelmesi gerekmektedir. Suçun ortaya çıkması; sanık, sanık olarak güdülenmiş bir suçlu, uygun bir hedef olarak mağdur, koruyucu yokluğu, uygun yer ve uygun zaman ile açıklanabilir. Belirtilen faktörlerin uygun bir bağlamda bir araya gelerek etkileşime girmesi suç olgusunu ortaya çıkarmaktadır. Temel aktörler mağdur ve sanıktır (Güdek, 2016).

Suç olgusu insanların güvenlik ihtiyaçlarına engel oluşturmaktadır. Maslow'un ihtiyaçlar hiyerarşisine göre insanların temel fiziksel ihtiyaçlarından sonra gelen ikinci grup ihtiyaçlar güvenlik ihtiyaçlarıdır (Maslow, 1942). Bu nedenle suçun neden olduğu maddi hasarlardan çok insanlar üzerindeki etkileri daha hayati öneme sahiptir. Suç nedeniyle ortaya çıkan toplumsal sıkıntı, korku ve güvensizlik ortamının düzeltilmesi, maddi hasarların tamirine kıyasla çok daha zordur. Suçun neden olduğu güvenlik sorunları halkın birbirine olan güven ve bağlılığına zarar vermektedir. Bunun sonucunda toplumsal barış ve huzur bozulmakta; toplumlar dış etkenlere karşı savunmasız ve suçun yayılıp gelişmesi için uygun hale gelmektedir (Dolu, Uludağ ve Doğutaş, 2010).

Günümüz koşullarında gelişmiş ülkelere oranla gelişmekte olan ülkelerin suç oranları daha büyük bir hızla artmaktadır. Gelişmekte olan ülkelerdeki suçların nedenleri arasında; aile kurumundaki değişimler, bireyselleşme, yerleşim hareketliliğinin yol açtığı organizasyonsuzluk, sosyal desteğin ve sosyal denetimin zayıflaması (Kızmaz, 2012), işsizlik ve yoksulluk gibi ekonomik kaynaklı sorunlar yer almaktadır (Yorulmaz ve Yakut, 2017).

Gelişmekte olan ülkemizde göç hareketlerinin ortaya çıkardığı hızlı bir kentleşme süreci yaşanmaktadır. Göçe bağlı olarak ortaya çıkan yoksulluk, işsizlik ve çarpık kentleşme suçu kentsel alanlarda arttıran diğer bir faktör olarak görülmektedir. Kentlerde ortaya çıkan güvenlik ihtiyacının en belirgin göstergesi ise kamuya ait kolluk kuvvetlerine ek olarak özel güvenlik hizmetlerine duyulan ihtiyacın sürekli olarak artmasıdır. Kentsel bölgelerin özgülleştirici ve bağımlılığı ortadan kaldıran ortamına duyulan güven yerini günümüzde, kent alanlardaki suç ve şiddet korkusuna bırakmaktadır (Fırat, 2008). Bu görüşü destekler nitelikte Türkiye'de iller bazında suç işleme sayılarının incelendiği bir araştırmada, özellikle İstanbul, Ankara, Bursa, İzmir ve Gazi Antep gibi büyük şehirlerdeki suç miktarının belirgin şekilde fazla olduğu belirlenmiştir (Tüzüntürk, 2009).

Medya ve politika yapımcıların değerlendirmesine göre Türkiye'de son yıllarda artan suç miktarı ekonomik ve sosyal faktörler ile ilişkilendirilmektedir (Aslan ve Öcal, 2012). Gelir düzeyi, işsizlik, yoksulluk, gelir dağılımındaki adaletsizlik, enflasyon ve ekonomik krizlerin suç davranışını arttırdığına dair çalışmalar bulunmaktadır. Ancak suç davranışını açıklamada sadece ekonomik nedenleri değil sosyal, biyolojik ve psikolojik nedenlerin de birlikte değerlendirilmesi daha doğru sonuçlara ulaştırmaktadır (Çakmak, 2015). Kişilerin daha önce bir kez suça karışmış olması, çalışma yaşamında bulunmaması, ebeveynlerin kaybetmesi veya psikolojik sorunlar yaşaması kişilerin suç işleme oranlarını arttırmaktadır. Ayrıca yaş ve cinsiyet gibi faktörlerin insana, mala ve kamu düzenine yönelik suçların oranı üzerinde etkili olduğu gözlenmiştir (Aytaç, Aytaç ve Bayram, 2007).

TÜRKİYE'DE SAYILARLA CEZAVLERİ

Suç olgununun temel özellikleri ve suçun oluşmasında rol oynayan temel faktörler incelenmiş olup suçluların infaz işlemlerinin yapıldığı cezaevlerinin Türkiye açısından sayısal anlamda değerlendirilmesi, suçun boyutlarının anlaşılması adına önem sağlayacağı düşünülmektedir. Bu nedenle Londra Üniversitesi Ceza Politikası Araştırma Enstitüsü'nün, Avrupa Konseyi'nin ve Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK)'nin yayınladığı cezaevlerine ilişkin sayısal veriler bütünlük oluşturması açısından bir arada değerlendirilecektir.

2018 yılında Londra Üniversitesi Ceza Politikaları Araştırma Enstitüsü tarafından yapılan Dünya Cezaevi Nüfusu Listesine göre (Walmsley, 2018);

- Dünya genelinde toplam 10.74 milyon kişi cezaevlerindedir.
- Türkiye'de 2000 yılında 40.512 kişi, 2005 yılında 55.870 kişi, 2010 yılında 120.814 kişi, 2015 yılında 178.089 kişi ve 2018 yılında 232.886 kişi cezaevindedir.
- Cezaevindeki kişi sayısı 2015 ile 2018 yılları arasında %35 artmıştır. Dünya genelindeki artış hızı ise %3,7 dir.
- 100.000 kişinin 268'i cezaevindedir. Dünya genelinde ortalama olarak bu sayı 145'tir.
- Türkiye'de 2015 yılında 100.000 kişinin 220'si cezaevinde iken, 2018 yılında bu oran 288 kişiye yükselmiştir. Artış %31 oranında olup Avrupa ülkeleri arasındaki en yüksek değişimi oluşturmaktadır. Avrupa'daki en yüksek ikinci oran %19 ile Belarus'ta; dünya genelindeki en yüksek artış %68 oran ile Kamboçya'da bulunmaktadır.

Londra Üniversitesi'nin hazırlamış olduğu raporda dünya genelinde cezaevleri nüfusunun arttığına dikkat çekilirken Türkiye özelinde bakıldığında, cezaevlerindeki mahkum sayılarının dünya ortalamasının çok daha üzerinde olduğuna ve bu artışın Avrupa ülkeleri arasındaki en yüksek değer olduğu belirtilmiştir.

Avrupa Konseyi Yıllık Ceza İstatistikleri raporuna göre (Aebi, Tiago, Berger-Kolopp ve Burkhardt, 2017);

- 47 Avrupa ülkesi ve Rusya üzerinde yapılan araştırmaya göre toplam cezaevindeki hükümlü ve tutuklu sayısı 2015 yılına göre %1 oranında artarak 1.483.118'den 1.505.187 kişiye ulaşmıştır.
- Avrupa cezaevlerinin doluluk oranının %92 olduğu, cezaevlerinin %27'sinin ise aşırı kalabalık olduğu görülmüştür.
- Avrupa cezaevlerindeki ortalama yaş 35'tir.
- Mahkumların %18,9'u hırsızlık, %17,5'i uyuşturucu, %12,6'sı soygun ve %12,1'i cinayet nedeniyle cezaevlerindedir.
- 2015 yılında cezaevlerinde kalan hükümlü ve tutukluların ortalama kalma süresi 8 aydır.
- 2015 yılında mahkumlar için günde kişi başına harcanan tutar ortalaması 51 Euro olup tüm cezaevleri için 18 milyar Euro'dan fazla harcama yapılmıştır.
- Avrupa genelinde 100.000 kişi başına düşen cezaevindeki kişi sayısı ortalaması 127,2 ve cezaevlerinin doluluk oranı ortalaması %90,2 dir.
- 2016 yılında Türkiye nüfusu 78.741.053 kişidir. Tutuklu ve hükümlü sayısı 192.627 kişidir. Cezaevlerinin toplam kapasitesi 187.351 kişidir. Araştırmaya katılan ülkeler arasında cezaevi nüfusu bakımından ikinci sırada yer almaktadır. Rusya Federasyonu ise 519.618 kişi ile ilk sırada yer almaktadır.
- Türkiye'deki cezaevleri ortalama olarak %103 oranında kapasite üzeri çalışmaktadır.
- Türkiye'de cezaevindeki kişi sayısının %3,8'i kadınlardan oluşuyor.
- Türkiye'de 100.000 kişi başına düşen cezaevindeki kişi sayısı 244,6 dir. Bu sayı Gürcistan'dan sonra Avrupa ülkeleri arasındaki en yüksek ikinci sayıdır. Avrupa ortalaması ise 127,2 dir.

- Türkiye’de elektronik takip sistemleri; tutuklama yerine verilen adli kontrol tedbiri durumlarında, hapis cezası yerine alternatif cezaların infazında, tahliye sonrası denetimli serbestlik kararında kullanılmaktadır.
- Türkiye’de 2015 ve 2016 yılları arasında cezaevindeki tutuklu ve hükümlü sayısı %9,5 oranında artmıştır.
- Türkiye’de cezaevlerinde 57.371 kişi çalışmaktadır. sonuçlarına ulaşılmıştır. Avrupa Konseyi’nin hazırladığı raporda dünya genelindeki cezaevlerinin yüksek doluluk oranına sahip oldukları belirlenmiştir. Genel bağlamda Türkiye’nin cezaevi kapasitesi, tutuklu ve hükümlü sayısı, cezaevinde çalışan personel sayısı olarak Avrupa ülkeleri ortalamasının üzerinde yer aldığı gözlenmiştir. Cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlü sayısının artışı ile doğru orantılı olarak yapılan harcama miktarı da artmaktadır. Yapılan harcamaları karşılaştırmak adına sadece Hollanda’da 2010 yılında batı ülkeleri dışından gelen göçmenlerin entegrasyonuna yönelik harcamasının 501 milyon Euro ve 2015 yılında 111 milyon Euro harcama yapmayı planladıkları göz önüne alındığında (Collett, 2015), Avrupa genelinde cezaevlerindeki kişilere yapılan 18 milyar Euro’luk harcama dikkate değer görülmektedir.

Türkiye İstatistik Kurumu’nun 2019 yılında Yayınladığı Ceza İnfaz Kurumu İstatistiklerine göre (TÜİK, 2019);

- Ceza infaz kurumlarında 2007 yılında 90.732 kişi ve 2017’de 232 bin kişi bulunmaktayken 2018 yılında bu sayı %14 artarak 265 bin kişi olmuştur.
- Ceza infaz kurumlarında bulunanların %96,1’ini erkekler oluşturmaktadır.
- 2018 yılı sonu itibariyle her 100 bin kişinin 323’si ceza infaz kurumundadır. Bu sayı 2013 yılında 188, 2017 yılında 288 kişi olarak belirlenmiştir.
- Ceza infaz kurumuna hükümlü statüsünde giriş kaydı olanlardan ceza infaz kurumuna girdiği andaki yaşa göre çocuk (12-17 yaş grubu) olanların sayısı bir önceki yıla göre %1,9 artarak 2 bin 95 kişi olurken, suç işlediği andaki yaşta çocuk yaşta olanların sayısı bir önceki yıla göre %22,8 artışlar 14 bin 502 olmuştur.
- 2018 yılında ceza infaz kurumuna giren hükümlülerin %17’si hırsızlık, %12,4’ü yaralama, %6,7’si uyuşturucu madde imal ve ticareti, %5,8’i İcra İflas Kanunu’na muhalefet ve %3,5’i ise cinayet suçu işlemiştir.

1998-2006 yılları arasında Türkiye’de işlenen suçların niteliği incelendiğinde yaralama, dolandırıcılık, kaçakçılık, icra-iflas, uyuşturucu madde suçları ve rüşvet suçlarının güçlü bir şekilde süreklilik gösterdiği belirlenmiştir (Aslan ve Öcal, 2012). TÜİK’in hazırladığı raporda da tutuklu ve hükümlülerin benzer suçlardan dolayı cezaevinde oldukları gözlenmektedir. Türkiye İstatistik Kurumu’nun yayınladığı raporda, cezaevlerindeki hükümlü ve tutuklu sayısındaki artış dikkat çekmekle birlikte, cezaevlerindeki hükümlü ve tutukluların büyük çoğunluğunun erkeklerden oluştuğu ve çocuk suçluluğunun artış gösterdiği belirlenmiştir.

Adalet Bakanlığı’nın 2015-2019 yılı Stratejik Planı’na göre (Adalet Bakanlığı, 2019);

- Ceza infaz kurumlarındaki personel sayısı 2010 yılında 29.348 kişi iken 2015 yılında bu sayı %69 oranında artarak 49.426 kişi olmuştur.
- 2015-2019 yılları arasında toplam 143 ceza infaz kurumu yeterli şartları sağlamadığından dolayı kapatılmış ve 75’i açık ceza infaz kurumu olmak üzere toplam 264 yeni ceza infaz kurumu açılmıştır. Hâlihazırda toplam 265 açık ve kapalı ceza infaz kurumu aktif olarak çalışmaktadır.
- Ceza infaz sistemine denetimli serbestlik uygulamaları eklenmiş olup, denetimli serbestlik uygulamalarının genişletilmesi hedeflenmektedir.

Adalet Bakanlığı'nın hazırladığı raporda ceza infaz kurumlarda çalışan personel sayısının 5 yıllık süre önemli oranda arttığı gözlenmekte olup, raporda personele olan ihtiyacın devam ettiği belirtilmiştir. Avrupa Komisyonu ve Türkiye İstatistik Kurumunun hazırladığı verilere dayanarak cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlü sayısındaki artışın, personel sayısındaki artışa oranla çok daha yüksek olduğu göz önüne alındığında personel ihtiyacının önemi daha net şekilde görülmektedir. Ayrıca ceza infaz sistemine eklenen ve genişletilmesi hedeflenen denetimli serbestlikten; 2010 yılında 106.018 kişi, 2015 yılında 542.253 kişi ve 2020 yılında 596.368 kişinin yararlandığı belirlenmiştir (CTE-DS, 2021). Denetimli serbestlik suç nedeniyle bozulan toplumsal barışın tesit edilmesi amacıyla faillere sorumluluklar yüklemekte ve sorumlulukların yerine getirilmemesi halinde faillerin tekrar cezaevine gönderilmesini öngörmen bir ceza infaz sistemi olmakla birlikte (Apaydın ve Kaplan, 2019) bu uygulamalarının kullanımının artması, suçların cezaevlerinde infazına alternatif oluşturacağı ve cezaevlerinde var olan yoğunluğu azaltacağı düşünülmektedir.

SONUÇ

Dünya genelinde yapılan cezaevleri ve infaz kurumları ile ilgili istatistiki verilerin Türkiye'de yapılan istatistik çalışmaları ile paralel sonuçlar izlediği gözlenmiştir. Ancak hem TÜİK raporuna hem de Avrupa Konseyi'nin raporuna göre Türkiye'deki cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlü sayısındaki artışın Avrupa ve dünya ortalamasının üzerinde olduğu; Türkiye'nin diğer Avrupa ülkeleri arasındaki en fazla tutuklu ve hükümlü sayılarından birine sahip olduğu belirlenmiştir. Hem tutuklu ve hükümlü hem de ceza infaz kurumlarında çalışan personel sayısında hızlı bir artış olduğu gözlenmektedir. Bunun yanında denetimli serbestlik uygulamalarının artışı ile farklı bir ceza infaz yöntemi sağlanarak yaşanan yoğunlukları azaltmada etkisinin olabileceği düşünülmektedir. Bu nedenle Adalet Bakanlığı Stratejik 2015-2019 Stratejik Planı'nda geliştirilmesi planlanan denetimli serbestlik uygulamalarının ceza infaz sistemi üzerinde olumlu katkı sağlayacağı düşünülmektedir. Ceza infaz sisteminde yaşanan değişimlerin yanında, Türkiye'deki artan suç işleme oranlarının nedenlerinin detaylı olarak incelenmesi ve bireyler suça bulaşmadan önce koruyan sistemlerin yaratılması büyük önem taşımaktadır.

Kaynakça

- Adalet Bakanlığı. (2019). *Adalet Bakanlığı Stratejik Planı 2015-2019*. Ankara: Adalet Bakanlığı .
- Adalet Bakanlığı. (2020, Nisan 19). *Bağlantılar/Ceza İnfaz Kurumları*. Adalet Bakanlığı Web Sitesi: <https://www.adalet.gov.tr/Bağlantılar/CezaInfazKurumlari/index.html#> adresinden alınmıştır
- Aebi, M. F., Tiago, M. M., Berger-Kolopp, L. ve Burkhardt, C. (2017). *PACE I – Council of Europe Annual Penal Statistics: Prison populations*. Strasbourg: Council of Europe.
- Apaydın, C. ve Kaplan, H. (2019). Ceza İnfaz Sistemi ve Denetimli Serbestlik. *Hukuk Fakültesi Dergisi*, 5(2); 185-207.
- Aslan, A. ve Öcal, O. (2012). Türkiye'de Suç Oranlarının Sürekliliği. *Niğde Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 5(1); 85-92.
- Aytac, M., Aytac, S. ve Bayram, N. (2007). Suç Türlerini Etkileyen Faktörlerin İstatistiksel Analizi. *Türkiye Ekonometri ve İstatistik Kongresi*. Malatya: Malatya İnönü Üniversitesi.
- Burkay, S. (2008). Teorik Çerçeve de Suç. *ETHOS: Felsefe ve Toplumsal Bilimlerde Diyaloglar*, 2(4); 1-15.
- Collett, E. (2015). *Immigrant Integration in Europe in a Time of Austerity*. Washington: Migration Policy Institute.
- CTE-DS. (2021, Haziran 14). *Denetimli Serbestlik Müdürlüklerine İnfaz İçin Gelen Karar Sayılarının Dağılımı*. Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü Denetimli Serbestlik Daire Başkanlığı: <https://cte-ds.adalet.gov.tr> adresinden alınmıştır
- Çakmak, C. (2015). Suçun Belirleyicileri Olarak Başlıca Ekonomik Risk Faktörleri. *Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 15(4); 125-184.
- Dolu, O., Uludağ, Ş. ve Doğutaş, C. (2010). Suç Korkusu: Nedenleri, Sonuçları ve Güvenlik Politikaları İlişkisi. *Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Fakültesi Dergisi*, 65(1); 57-81.
- Fırat, A. S. (2008). Yoksulluk, Kentlerde Suç Artışı ve Kent Merkezlerinde Özel Güvenlik Hizmetleri Verilmesi. *Gazi Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 10(3); 201-228.
- Gönen, S., Ulus, H. İ. ve Yılmaz, E. N. (2016). Bilişim Alanında İşlenen Suçlar Üzerine Bir İnceleme. *Bilişim Teknolojileri Dergisi*, 9(3); 229-236.

- Güdek, K. (2016). Suç Kavramları ve Suçluluk Nasıl Oluşur? K. Güdek içinde, *Adli Sosyal Hizmet* (s. 3-15). İstanbul: İstanbul Üniversitesi Açık ve Uzaktan Eğitim Fakültesi.
- Kızmaz, Z. (2012). Gelişmekte Olan Ülkelerde Suç: Suç Oranlarının Artışı Üzerine Sosyolojik Bir Çözümleme. *Mukaddime*, 5; 51-74.
- Maslow, A. H. (1942). The Dynamics of Psychological Security-Insecurity. *Journal of Personality*, 331-344.
- TÜİK. (2019). *2018 Ceza İnfaz Kurumu İstatistikleri*. Ankara: Türkiye İstatistik Kurumu.
- Tüzüntürk, S. (2009). Çok Boyutlu Ölçekleme Analizi: Suç İstatistikleri Üzerine Bir Uygulama. *Uludağ Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Dergisi*, 28(2); 71-91.
- Walmsley, R. (2018). *World Prison Population List (twelfth edition)*. London: Institute for Criminal Policy Research.
- Yıldırım, A. (2014). Sosyo-Kültürel Yapı ve Suç Olgusu Arasındaki İlişki: Malatya Örneği. *Karamanoğlu Mehmet Bey Üniversitesi Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Dergisi*, 16; 1-7.
- Yılmaz, S. (2011). 5237 Sayılı TCK'nın 244. Maddesinde Düzenlenen Bilişim Alanındaki Suçlar. *Türkiye Barolar Birliği Dergisi*, 23(92); 62-100.
- Yorulmaz, Ö. ve Yakut, S. G. (2017). Türkiye'de Suç Oranını Etkileyen Sosyoekonomik Faktörlerin İncelenmesi: Path Analizine Dayanıklı Yaklaşım. *Marmara Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Dergisi*, 39(1); 307-322.
- Zastrow, C. (2013). *Sosyal Hizmete Giriş*. Ankara: Nika Yayınevi.